

T.Prančiškus Ksaveras FJ: Apie skaičiaus “dvylika” prasmę

Mergaitei buvo 12 metų, ir moteris jau 12 metų sirgo kraujoplūdžiu. Vienai ir kitai žmonės nieko nebegalėjo padėti. Moteriai ėjo vis blogyn ir blogyn, o mergaitė buvo mirštanti. Anot trijų Evangelijų, kurios pasakoja šį įvykį, antras stebuklas – stebuklas apie mergaitės prikėlimą – yra įterptas į pirmojo stebuklo pasakojimą. Gal liudytojai nujautė, kad visi Jėzaus stebuklai yra tarsi vienas slėpinys. Iš tiesų, jeigu ir mes būtumėm buvę minioje, ar nebūtumėm nustebę, kad Jėzus pakeliui padaro kitą stebuklą? Ar juo labiau nebūtume nustebę, kad kartojasi viena detalė – dvylika metų? Gal ir mes būtumėm nujautę, kad Jėzaus stebuklai išreiškia vieną slėpinį, kuris reiškiasi tūkstančiais būdais, nes žmogaus vargas turi tūkstantį pavidalų.

Ką Evangelijoje reiškia skaičius dvylika? Dvylika reiškia pilnatvę ir išsipildymą. Jėzus pasirinko 12 apaštalų kai atėjo laiko pilnatvė, kai turėjo pradėti kalbėti žmonėms ir padaryti stebuklus, kaip savo dieviškumo ženklus. Kai Jėzus sočiai pavalgydino minią, mokiniai surinko taip pat 12 pilnų pintinių duonos gabaliukų ir žuvies likučių. Apreiškimo knygoje danguje pasirodžiusi apsisiautusi saule Moteris – vilties ženklas – turi 12 žvaigždžių vainiką. O tos pačios Apreiškimo knygos pabaigoje Dangaus Jeruzalė turi 12 vartų, ir joje gyvybės medis duoda 12 derlių. Diena turi 12 valandų, kas pabrėžiama ir Evangelijoje (žr. Jn 11,9; Mt 20,1-16), metai turi 12 mėnesių, o vaikams užsibaigia vaikystė kai jie yra maždaug 12-kos metų. Pirmą kartą Jėzus viešai mokė šventykloje, kai Jam buvo 12 metų.

Galime klausti kokia yra žmonijos pilnatvė? Be Kristaus žmonijos pilnatvė yra panaši į Evangelijoje minimos mergaitės 12 metų. Ji, žmonija be Kristaus, pasiekia tam tikrą pilnatvę, tačiau jos pilnatvė tėra vaikystės pilnatvė. Psichologai ir pediatrai sako, kad 12 metų yra jau suaugusio vaiko amžius – vaikai jau protingi, būdami 12-kos metų. Kai jiems 13-14 – jau kitas dalykas, nes prasideda naujas – paauglystės periodas. Tačiau suaugusio vaiko amžius nėra žmogiškos brandos amžius. Žydų Barmitsvos šventė, kai vaikui yra 12 metų, reiškia ne tik vaikystės pabaigą, bet visų pirma perėjimą iš vaikystės į suaugusio amžių. Be Kristaus žmonija į brandą nepereina. Be Kristaus žmonija pernelyg greit sensta ir miršta kaip kai kurie nepavykę klonai, kurie greitai sensta ir miršta taip ir negalėję duoti palikuonių.

Kitu požiūriu žmonijos pilnatvė be Kristaus yra kaip tos kraujoplūdžiu sergančios moters, kuri pasiekė brandaus amžiaus, patirdama išbandymų pilnatvę: po 12-kos nesėkmingo gydymosi metų, išleidusi visus pinigus, ji jau gali padaryti išvadą, kad viską išbandė. Ji yra pasiekusi nesėkmių pilnatvę ir nevilties pilnatvę. Žmonija viena pati – be Kristaus – iš tiesų gali pasiekti tik tam tikrą pilnatvę: techninės ir mokslinės pažangos pilnatvę, kritinės dvasios pilnatvę, tačiau ši pilnatvė neduoda meilės vaisių ir žmonija per tai kenčia. Šios Evangelijoje minimos moters kančia primena žmonijai, kas slypi jos širdyje: slapta kančia, gili kančia dėl netikros pilnatvės, kurioje ji yra uždaryta, nebegalėdama duoti vaisių. Mes šiandien galime prisiminti šiuos Jėzaus padarytus stebuklus kaip ženklus mums. Eucharistija mus kviečia keltis iš dvasinio užmigimo, kad pereitumėm į tikrosios brandos amžių - tikėjimo brandą su Kristumi, kad nemirtumėm nepasiekę suaugusio amžiaus, kaip ta mergaitė. Mūsų širdis, mūsų žmogiškumas yra sukurtas tikėjimo brandai. Jeigu mūsų tikėjimas dar šiek tiek vaikiškas, Kristus Komunijoje mus pašaukia sakdamas ir mums kaip tai dvylikametei mergaitei „Talitá kum“. Jis mums sako: „Kelkis! Kelkis! Tavo tikėjimas turi tau leisti išeiti iš savęs ir nelikti savo širdies vaikiškume“. Kiekvienas esame kviečiami atpažinti tą „vaikiškumą“, kuris dar neatsiveria brandai, atpažinti kur ir kaip mes vis dar esame užsibuvę tikėjimo „vaikystėje“, išgirsti kaip Jėzus mums sako „Kelkis!“. O mūsų artimųjų Jėzus prašo duoti mums pavalgyti, nes esame pašaukti broliška meile palaikyti vieni kitus, kad mūsų tikėjimas bręstų.

Moters išgydymas mums padeda suprasti, kaip atgaivinti tikėjimą, kaip suvokti Kristaus Kūno tikroviškumą – suprasti, kad Jo regimas Kūnas, Jo Kūnas Komunijoje mus paliečia ir grąžina gyvybę mūsų gyvenimo intymiajai pusei, kuri žmonėms nėra matoma. Juk šios moters liga buvo kitiems nematoma, paslėpta, kaip kitiems yra nematoma ir tai, jog mes neatsiliepiame Jėzaus kvietimui ir todėl neturime gyvenimo pilnatvės. Tuo pačiu Evangelija mums sako, kad kiekvienas galime, kaip ta moteris apsispręsti eiti pas Jėzų, su tikėjimu padaryti šį žingsnį ir priimti Kristaus Kūną: „Jeigu paliesiu bent Jo drabužį, išgysiu!“ (Mk 5,28). Tai reiškia ne patį fizinį Jo kūną, kurį galima būtų apčiuopti, bet Jo Kūną tikėjimui – bent Jo drabužį – ir išgyti iš nuodėmės.